

се върнахме отъ разходка, смѣхме се, приказвахме... Той
бѣше така веселъ, здравъ, говорливъ...

Асѣнь.

Смърта му е отъ отрова.

Петъръ (смаяно).

Отъ отрова!... Симу бѣше единъ отъ най-преданнитъ,
отъ най-върнитъ велможи... Отъ отрова! Да, брате, тука и-
ма нѣщо.

Асѣнь (усмихва се).

И азъ тѣй мислѣхъ, Петре. И да ти кажѣ ли какво е?
(натрътено) Поевява се врагъ опасенъ, страшенъ, който иска да
нанесе убийственна рана на нашиятъ народъ, който иска да
направи прахъ и пепелъ нашитъ досегашни грижи и трудо-
ве, който иска да снижи и съвършено да опропасти бъл-
гарското царство...

Петъръ.

Какво? какво? врагъ опасенъ, страшенъ? Та ние първи
пжтъ ли ште се срѣшваме съ врагове опасни и страшни?
Слава Богу, ние сме научени да смазваме страшнитъ си вра-
гове... Или... сега ние не сме онѣзи, които бѣхме преди?
или сега у насъ на мѣсто юнашка кръвъ тече вода?

Асѣнь.

Петре! врагътъ е страшенъ, заштото е отъ вѣтръ, за-
штото се намира въ палатитъ, заштото...

Петъръ.

Има съзаклатие ли? Не вървамъ, брате мой: Асѣня о-
бичатъ всички...

Асѣнь (усмихва се горчиво).

Така е, но чувай какво има: тойзи врагъ почена вече
кървавото си дѣло: Симу е първата негова жертва.

Петъръ.

Така!